

בעל הבית

בעל הבית ההרוג ש. בן-ציון

הנהג כי נקבל את המכונית בשעה 7.30—7.00 בערב תמורת 18 לירות. תיכף שילמתי 10 ל"י, ואת השאר הבטחתי לאחר תחזרת המכונית. על אלברט וגולדן היה להשתלט על בן-ציון ו-חזרתו ריינר, להמס את שניהם בקת"ה האקדמיים, ועלי היה להשאיר בתוך המכונית עם הטומי.

הטומי ירה מעצמו

אם כן, הכל מוכן, ועלינו לגשת ישר לעצם העניין. על אלברט סיטון היה להביא את המכונית בשעה 7.45 בדיוק ולחכות ע"י בית החרושת למצות. עלי ועל מרדכי גולדן היה להיפגש בביתו בשעה 7.30. מרדכי הופיע בזמן והתחלנו להכין תוך 15 רגעים את הכל: טומי עם 2 מחסניות, 2 אקדחים חבלי-קשירה ותחבישת לסתימת-הפה. נפגשנו בדיוק בזמן המוסכם (אגב: ימים מספר לפני הפעולה הזוהרתי את 2 האנשים כי אין לפתוח באש חיה, אחרת אני אהרג אותם במקום).

מיד עלינו למכונית. באזהרה נוספת, הזוהרתי וחזרתי והזוהרתי, ש"באם תפתחו באש, אני אירה בכס במקום על מנת להרגכם". המכונית התחילה לזוז. נסענו והגענו לסוף השדרות בכיוון לבית בן-ציון.

תיכנו רגעים ספורים והם הגיעו, אולם הם נטו ימינה לעבר השיכונים. לפי השערותנו היו צריכים לעבור על-ידינו תיכף ומיד. התחלנו לנסוע מסביב לשכונת הפועל-המזרחי ועצרנו בהצלבות-השבילים סמוך לביתו של בן-ציון. כעבור רגע אחד הם באו ועברו ממש ע"י המכונית.

מיד קפצו מן המכונית אלברט סיטון ומרדכי גולדן, וכל אחד השתלט על אחד. בן-ציון וחזרתו התחילו לצעוק ומיד גם אני קפצתי מן המכונית לעבר המותקפים עם הטומי שהיה מכוון אל המתקפים וצעקתי לא לפתוח באש. בו ברגע נפלטו כדורים מהטומי שהזקקתי, ומתוך אי-יצוב משקלי ומהתרגשות והתבלבלות.

השאר ירוע למשטרה וגם לכולם. קפצנו למכונית ונמלטנו לגבעתי-שאל. ביקשתי שורידו אותי ע"י ביח"ר פרומין. עליהם היה לקחת את הנשק לבית-מומיל אצל מרדכי גולדן, ועל סיטון היה להחזיר את המכונית לבעליה. בשעה 9.30 הופיעה המשטרה בביתו וביקשה כי אתלבש ואבוא אהם. התלבשתי והלכתי אהם למשטרה.

הקצין רגנות ומר מיכר התחילו לחקור אותי והציגו בפני מספר שאלות: אם שכרתי היום מכונית ואם אני מכיר את משה עדיקה. ביקשתי מהם מנוחה של חצי שעה בערך, ובינתיים הזמינו אותי לקפה וסיגריות. כעבור חצי שעה סיפרתי במשטרה את כל האמת. ובוהו הנני לסיים את רקע מעשי. וכמו-כן הנני מודה במעשים, ולא באשמה. הנני לציין כי נמצאה ברשותי פתקה בזמן היכנסי לבית הכלא. ניסיתי לקרעה את השוטר העירי לי כי אין לזרק כל הנשק, ויש להניח הכל על השולחן.

והנה תוכן הפתקה:

"הנך עצור בידי למשך 10 רגעים ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום."

אבני מבלי לעזוב את פתח הבית למשך ימים. לבסוף לא יכולתי לשבת בבית באפס-מעשה. התחלתי לתכנן כל מיני תכניות ולהשוו על איזה שהוא עסק חדש. יצאה שמרעה עלי בעיר ששיחקתי קלפים והפסדתי מרבית הכספים אשר היו לי. הידיעה הזאת שברה את רוחי, ולא היה לי יותר חשק לחשוב על שום דבר אחד מלבד על בן-ציון, כי הוא הוא הגורם ששינה מהלך חיי התקנים. התחלתי לחפש כל מיני תכניות איך אוכל לדרוש ממנו את כל ההפסדים והסבל אשר קרה לי באשמתו.

תכנית החטיפה

באחד הימים פגשתי את המכר מרדכי גולדן והזמנתיו לביתי וגוללתי בפניו את קורותי עם בן-ציון כתוצאה משירות לבו. סיפרתי בין השאר על "תכניתי" ושאלתי את דעתו אם יסכים להצטרף אלי. הוא הסכים בשאלו אותי על פרטי התכנית. הסברתי לו כי בדעתי לחטוף את חתנו של בן-ציון ולאצו לשלם לי את ההפסדים ופיצוי לסבל שסבלתי עם כל משפחתי. ישבנו יחד. תיכנונו תכניות והגענו לכלל מסקנה כי נכתוב "פתק" בזה הלשון: "הנך עצור בידי למשך 10 רגעים, ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום."

היה עלינו לעקוב אחרי תנועתו כדי שיוזמן לנו בעת שהוא בא הביתה בערב מן העבודה, ואז היה על מרדכי גולדן לגשת אליו, אל גרעון ריינר, להגיש לו את הפתק ולשאלו היכן הכתובת הכתובה בפתק. בזמן שהוא יעיין בפתק, נאלצו ע"י איום באקדה לבוא אתנו למחסן אצל אבי אשר ישר גרתי.

תצפיותינו אחר עקבותיו של ריינר לא נשאו פרי, כי אף פעם לא הוזמן לנו לראותו לבד. ביטלנו את התכנית וגיגשנו לתכנית אחרת. ישבנו מחדש ותיכנונו תכנית חדשה. בסופו של דבר החלטנו כי דרוש לנו עוד אדם. אני אמרתי לגולדן שאוכל להשיג עוד אדם, אולם אינני יודע בודאות אם יסכים לקבל את ההצעה. ניסינו לחפש את אלברט סיטון. לאחר חיפושים נודעה לנו כתיבתו. פנינו שנינו אליו והזמנו אותו אלי הביתה. סיפרתי לסיטון מה יש בדעתנו לעשות ושאלנו ל"הסכמתו, ואם נצליח בחטיפה יקבל כל אחד מהם סכום מסוים שלא קבענו אותו מראש. ניגשנו מיד לענין. התחלתי לספר להם את פרטי התכנית. וגם סיפרתי להם על הנשק שיש ברשותי, ועלי להשיג עוד אקדה למען נהיה שלישינתו מזויינים.

עקבנו עוד מספר ימים אחר תנועתו של ריינר, וראינו שכל ערב-שבת הוא הולך לבית-הכנסת שבשכונת קרית-משה מונטיפיורי בין השעות 6.45—7.00. הוחלט בינינו סופית כי בערב-שבת, תאריך 20.8.54, נבצע את החטיפה יהיו מה.

הנני לפרט את פרטי התכנית: היה עלינו להכין את המקום הנ"ל אשר בו היה עלינו להחזיק את הנשק. בינם שלישי 17.8.54 ניגשתי ביחד עם אלברט סיטון לרחוב ממילא, ושם פגשנו את משה עדיקה. שאלנו אותו אם הוא מסכים להשכיר לנו את מכוניתו ליום ששי בערב בתאריך 20.8.54. קיבלנו תשובתו החיובית, והוסכם בינינו ובין

החתן גרעון ריינר

ואגומר את החיים של בן-ציון. נסעתי לירושלים לפי ההבטחה וניסיתי להתנקש בבן-ציון ע"י האקדה שהיה ברשותי ע"י מוסד חינוך עוורים). אולם נכשלתי והחטאתי את המטרה. הייתי בטוח שהכדורים שיריתי לעברו פגעו בו, וכי בן-ציון אינו עוד בחיים. במהירות רבה הסתלקתי מהמקום תוך בטהון גמור שבן-ציון חוסל. באתי לכביש תל-אביב ע"י בית-ספר לפנה ונסעתי באמצעות טרמפ במכונית פרטית של הסוכנות היהודית. תוך כדי נסיעה בק"מ 4—5 מירושלים השלכתי את האקדה מהחלון.

הגעתי בערב לכפר-סבא ולמחרת קניתי עתונים בתקוה כי אוכל לראות הודעה על התנקשות בבן-ציון. אולם שום הודעה בנוגע זה לא פורסמה.

לאחר ימים מספר באתי שוב לירושלים ונודע לי כי בן-ציון חי וקיים. ובאותו יום חזרתי לכפר-סבא. מבלי לעזוב את הבית במשך שבוע שלם, תהרתי בכל מה שנעשה, ובפרט בכשלוני. כעבור ימים מספר חשבתי בלבי כי טוב שנכשלתי במיומתי. התחלתי להרהר מחדש כי מקרה ואיטאט השלמתי עם המציאות הקיימת והמצב בו נתונה משפחתי. בתחילה חשבתי לשכור דירה בכפר-סבא, או בסביבה. אולם לאחר הרהורים רבים נמנעתי מכך, כי הכסף אשר היה ברשותי אולו מיום וגם לא יספיק לדירה וגם להסתדר בעסק כלשהו. החלטתי לא לשכור דירה ולסבול בצריף הנ"ל, עד שתחלוף הגזירה. התחלתי לנסוע יומיים לת"א כדי למצוא עסק שיתאים לי.

מצאתי מקום מתאים בתחנת המרכיב ששם יש אפשרות לבנות קיוסק. התעניינת ברצינות ונודע לי שהמקום שייך לעיריית ת"א. חשבתי, אם אגש לעיריה בלי המלצות

"העולם הזה" מפרסם סיפור זה כדי להצביע על בעיה אנושית וסו-ציאלית אשר החברה חייבת לתת עליה דעתה

לא תצמח לי כל תועלת. ואז החלטתי לנסוע לירושלים ולפנות למר משה בר-עם מזכיר מועצת-הפעלים-ירושלים. גוללתי בפניו את כל הפרשה. מר בר-עם נתן לי את ההמלצות המבוקשות לעיריית ת"א ולראש-העיר וגם העתק לחבר מועצת העירייה מר שכטר. חשבתי לקבל עוד המלצה מאישיות יותר גבוהה. נצץ בי הרעיון שמוטב לפנות לנשיא-המדינה, אולי אפשר יהיה לקבל ממנו המלצה. פניתי לבנו של הנשיא עמרם, אותו אני מכיר יפה, וסיפרתי לו את צרותי וכל אשר קרה איתי. הוא הסכים לקבוע לי ראיון עם אמו ובאותה ההזדמנות יספר גם על מצבי וגם כל אשר קרה אותו.

כעבור מספר ימים באתי שוב לבנו של הנשיא. ונודע לי כי את ההמלצה לא אוכל לקבל כרגע מפאת מחלתו של הנשיא, ובאין ברירה נסעתי בחזרה לכפר-סבא למר סורקיס, כי גם לפני זה פניתי אליו בתקוה שאוכל לקבל הדרכה ממנו. הוא ענה לי שהעבודה בכפר אפשרית רק לאדם בריא, ולפי דעתי לא אוכל להסתדר שם, וגם העיר לי שאם אצטרך לעזרתו הוא יסכים לעזור לי במדה האפשרית.

בסופו של דבר קיבלתי ממנו את ההמלצה לעיריית ת"א וראש העיר מר לבנון, וגם העתק ההמלצה למר שכטר.

סחבת ואכזבות

פניתי אל העירייה עם ההמלצות שהיו לי, אולם הם הפנו אותי לחבר מועצת העירייה מר מנחם כהן. האחרון אמר לי שלא אשלה את עצמי וכי לא אוכל לקבל קרקע מנכס עירוני לבניית קיוסק, אלא אם אוכל להשיג מגרש באחד המקומות בת"א, או אולי ילחץ על העירייה שתתן לי את הרשיון המבוקש.

מקומות כאלה מצאתי בת"א, אולם בעל-ביתם כאלה דרש וסכומים דמיוניים בעד הסכמתם. המשכתי עוד לחפש עד שמצאתי מקום מתאים ברחוב אלנבי פינת שדרות-רוטשילד. כתובתו של בעל-הקרקע נודעה לי מאחד ה"מתווכים" ששמו הפרטי הוא עמרם. פניתי אל עמרם זה, התעניינתי וגם הצעתי לו שיגש אל בעל הקרקע בהצעה מעשית: כי אני מוכן לשלם 5000 ל"י כדמי מפתח בעד הסכמתו ובעד כל הוצאות הבניה שתחלוף עלי, וגם 200 ל"י שנה חדשי. ההצעה נתקבלה בעיני עמרם כ"הגיונית ופנה לבעל-הקרקע ששמו מקס מלון כהן שיסכים, אולם מר מקס לא רצה אסילו לשמוע את ההצעה עד תוכמו וגם דחה אותו. לאחר כל האתרוצצויות, ומבלי כי סיכוי באופק החלטתי לחזור לירושלים. באתי יחד עם כל המשפחה וגרתי באחד החדרים אצל